

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/10/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8616010142
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8616010142.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05.03.2020, v trestnej veci proti obžalovanému J. X., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/62/2016 zo dňa 11.12.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného J. X..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného J. X. vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a to na tom skutkovom základe, že

-dňa 23.01.2016 asi o 05.45 hod. na chodbe baru Victoria v Stropkove, po slovných urážkach fyzicky napadol P. W. takým spôsobom, že ho jedenkrát udrél päšťou pravej ruky do oblasti ľavej časti tváre, čím mu spôsobil zranenie a to zlomeninu nosových kostí, odreniny nosa a hematóm ľavého oka s dobou liečenia a s tým spojenou práceneschopnosťou po dobu 23 dní.

Za to mu súd uložil podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 37 písm. h/, § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona súd u obžalovaného výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienčne odložil a súčasne podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu na 2 roky.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona uložil obžalovanému povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej P. Z. L. a.s., so sídlom L. S., XXX XX X., IČO: 35 937 874 škodu vo výške 39,- eur (tridsaťdeväť eur) a poškodenému T. P. U. G., so sídlom L. X., XXX XX X. škodu vo výške 682,03 eur (šesťstoosemdesiatdva eur a tri centy).

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote písomne odôvodnené odvolanie prostredníctvom obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že namieta vady konania, ktoré predchádzalo vydaniu odsudzujúceho rozsudku a to predovšetkým vady, ktoré nastali v rámci postupu orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní a to pri doručovaní listín a podaní adresovaných do vlastných rúk obžalovanému, pričom tieto neboli odstránené postupom podľa ustanovenia § 241 ods. 1 písm. f/ Tr. poriadku. Týmto konaním došlo k porušeniu práva obvinenému priznaného mu v článku 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pri porušení ustanovenia § 66 ods. 3 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní pochybili, ak uznesenie

o vznesení obvinenia, hoc nie je explicitne uvedené v tomto ustanovení, ako rozhodnutie, ktoré sa má obžalovanému doručovať do vlastných rúk, no toto rozhodnutie, vzhľadom na jeho povahu a následky, ktoré sa spájajú s jeho doručením, podľa názoru obžalovaného, musí byť obvinenému doručené do vlastných rúk, a preto jeho náhradné doručenie podľa § 66 Tr. poriadku je vylúčené. V tomto prípade z obsahu spisu plynie, že uznesenie o vznesení nebolo doručené do vlastných rúk obvinenému, ale jeho otcovi, čím takýmto postupom bol obvinený ukrátený na svojich právach, pričom orgány činné v trestnom konaní disponovali prostriedkami a možnosťami, aby tak urobili a aby tak zadostučinili princípom materiálneho štátu a trestného konania a doručili predmetné uznesenie obvinenému. Za ďalšie zásadné procesné pochybenie orgánov činných v trestnom konaní považuje zistenie plynúce z obsahu vyšetrovacieho spisu č.l. 111, kedy bez rozumných pochybností nebolo preukázané, aby bol obžalovaný (obvinený v tom čase) riadne upovedomený o termíne možnosti preštudovania vyšetrovacieho spisu po ukončení vyšetrovania, bez toho, aby bolo preukázané, aby sa obžalovaný (obvinený) riadne procesným spôsobom takéhoto práva vzdal. Týmto konaním bolo opäť porušené právo obvineného na obhajobu priznanému článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Na podporu tohto tvrdenia odkázal aj na znenie rozsudku NS SR sp. zn. 1TdoV 16/2011. Pokiaľ označené vady postupu orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní neboli odstránené postupom okresného súdu podľa § 241 ods. 1 písm. f/ Tr. poriadku, tak celé následné konanie pred súdom prvého stupňa trpelo uvedenými vadami, existencia ktorých nemohla byť legitimizovaná ani vedením hlavného pojednávania a vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku. Má za to, že vykonaným dokazovaním taktiež neboli preukázané všetky obligatórne znaky základnej skutkovej podstaty jednak trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, a teda v rozsahu subjektu a subjektívnej stránky trestného činu. Súd opiera svoje rozhodnutie o výpoveď poškodeného P. W. a výpovede svedkov H. W., L. I. a svedkyne U. H.. Nesúhlasí preto so spôsobom hodnotenia dôkazov, konkrétne výpovedí menovaných svedkov a to z toho pohľadu, že na jednej strane síce menovaní svedkovia označujú osobu obžalovaného ako toho, kto mal fyzicky napadnúť poškodeného, no na druhej strane pristupuje súd k výsledkom vykonaného dokazovania selektívne, kedy pre súd postačujú tie časti výpovede týchto svedkov, v ktorých sa zhodujú v označení osoby a jej konania, avšak bez toho, aby súd podrobil kritickému posúdeniu tých ich častí výpovedí, v ktorých sa vzájomne vyvracajú či si rozporujú. Tým, podľa jeho názoru, si súd nesplnil povinnosť zistiť skutkový stav, o ktorom niet pochyb a posúdiť tieto skutočnosti znižujúce vierohodnosť výpovedí týchto svedkov. V súvislosti s uvedeným má za to, že nebolo jeho povinnosťou tieto rozpory v obsahu výpovedí poškodeného a menovaných svedkov odstraňovať, resp. pokúsiť sa ich vysvetliť, ale bolo to povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a hlavne súdu na hlavnom pojednávaní. Nestačí len konštatovanie, že menovaní svedkovia a poškodení vypovedajú zhodne o tej istej skutočnosti, a teda, ak niekto povie: „ to urobil on, a urobil to tak, že ho udrel“ , a ostatní svedkovia túto skutočnosť zopakujú, bez toho, aby sa prihliadalo potom na ostatné časti ich výpovedí, ktoré si v zásadných skutočnostiach protirečia a v prípade, ak by boli aj vykonané previerky ich výpovede na mieste činu či dokonca rekonštrukcia, je možné dôvodne si myslieť, že tieto sa budú rozchádzať do takej miery, že vzniknú vôbec pochybnosti o tom, či sa trestného činu obžalovaný dopustil a či nedošlo náhodou k zámene osôb. Práve časti týchto výpovedí, ktoré sa týkajú priebehu skutkového deja, naznačujú, že tieto nie sú konzistentné a vzájomne si korelujúce, a teda tieto nemožno považovať za vierohodné. Následne zvýraznil v rámci vzájomného hodnotenia, obsahu výpovedí poškodeného P. W. s výpoveďami svedkov L. I., H. W. a U. H., že tieto sa zásadne rozchádzajú (nie sú totožné) v tom, kedy mal prísť poškodený do priestoru chodby, kde (na ktorom mieste) mal byť napadnutý obžalovaným a kedy tam mal prísť samotný obžalovaný. Či napadnutiu predchádzala hádka medzi obžalovaným a poškodeným, alebo bol napadnutý bez predchádzajúcej výzvy - obžalovaný mal len k nemu pristúpiť a bez všetkého ho udrieť do tváre. Práve uvedená hádka mala byť podnetom pre svedkyňu U. H., aby sa otočila a vtedy videla, ako obžalovaný poškodeného napadol úderom päste do tváre. Ak teda hádka nebola, tak ani nemohla vidieť napadnutie. Okresný súd sa v odôvodnení okrem iného ani s touto skutočnosťou nevysporiadal a nebola pre neho podstatná existencia hádky, tak s týmto záverom nesúhlasí, je predčasný, nezákonný, nakoľko vo vzťahu ku skutku a svedkyňi H. bola práve táto okolnosť rozhodujúcou o tom, či vôbec niečo mohla vidieť alebo nie. Následne hodnotí rozpory vo výpovediach poškodeného a menovaných svedkov poukazujúc na to, že nie je možné, aby poškodený, ktorý tvrdil, že sa necíti byť opitý, označoval za útočníka osobu, ktorá už vo vestibule stála a ktorá k nemu mala z opačného konca 6 m dlhej chodby len podísť a udrieť ho, zatiaľ čo ostatní svedkovia označujú za útočníka osobu, ktorá do vestibulu, v ktorom oni už dávno stáli aj spolu s poškodeným, mala cestou, ako tam vchádzala, poškodeného udrieť. Súčasne pritom dvaja svedkovia tvrdia, že tomu predchádzala hádka, a preto U. H. na podnet toho sa mala otočiť a ďalší dvaja zasa vypovedajú, že

hádka tomu nepredchádzala. Za danej situácie má obžalovaný za to, že tieto nezhody nasvedčujú tomu, že mohlo dôjsť k zámene osoby, ktorá mohla poškodeného udrieť, nakoľko všetci svedkovia vypovedali počas opisu osoby - útočníka - obžalovaného, že tento vyzeral v čase spáchania skutku rovnako ako počas výpovedí, pričom v čase spáchania skutku mal tento dlhšie vlasy a nikto z nich si nepamätal, čo mal mať oblečené.

Súčasne poukázal na zásadné rozpory vo výpovediach menovaných svedkov ohľadom skutočnosti, kto a kde v čase napadnutia stál, ktorým smerom mal byť otočený, čo je podstatné na to, aby bolo možné ustáliť, čo ktorý svedok vlastne mohol vidieť a vnímať vlastnými zmyslami, a keďže z týchto výpovedí túto skutočnosť nie je možné, čo tiež zásadne spochybňuje vierohodnosť ich výpovedí. Preto je neakceptovateľné, ak súd ignoruje tieto zásadné rozpory vo výpovediach svedkov a súčasne hodnotí obsah výpovedí svedkov L. Z., ale predovšetkým P. V. a z nich plynúcich rozporov ako nedôveryhodné, ktorými ako jeho priatelia mu chcú účelovo pomôcť, pritom výpovede menovaných svedkov spolu s výpoveďou obžalovaného zásadným spôsobom spochybňujú výpovede poškodeného a už spomínaných svedkov H. W., L. I. a U. H. a súčasne logicky na seba nadväzujú kto, kedy a s kým mal prísť do chodby (vestibul) pri vstupe do baru a za akých okolností mali zaregistrovať poškodeného, ktorý mal kričať, že bol napadnutý. V tejto súvislosti je výpoveď samotného obžalovaného, ktorý vypovedá zhodne o okolnostiach jeho príchodu do vestibulu a jeho pôsobenie vo vestibule odlišná s výpoveďami svedkov, a teda, že tento sa zdržiaval na jeho druhom konci a najmä, že on poškodeného neudrel. Je v rozpore s logikou veci, aby len tak, bez všetkého, udrrel obžalovaný poškodeného pred niekoľkými svedkami a následne, aby ešte zostal na mieste až do príchodu polície. Nie je možné prehliadať aj výpovede svedkov O. W. a T. N., aj keď títo neboli priamo očitými svedkami fyzického konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným, ale z toho pohľadu, že samotný poškodený sa pred nimi v deň nasledujúci mal vyjadriť tak, že v podstate je mu jedno, kto skutok spáchal, ale že práve obžalovaný bude mať problém, čo dopĺňa jeho zistenie, že sám poškodený si nie je istý, či ho vôbec napadol obžalovaný, a teda, aby obžalovaný mal byť ten, kto sa za to má zodpovedať. Následné výpovede svedkýň T. a X. len dopĺňajú doposiaľ uvedené z toho pohľadu nedôveryhodnosti vyjadrení poškodeného, že popieral, aby mal pozitívne väčšie množstvo alkoholických nápojov, keďže tieto mali poškodeného spolu aj s jeho priateľmi obsluhovať a potvrdili, že mal požiť minimálne 4 až 6 poldecákov na osobu. Znalecký posudok T. L. je dôkazom o mechanizme vzniku poranenia, ktorý však nie je dôkazom o skutku samotnom s tým, že znalec určil najpravdepodobnejšiu príčinu poranenia bez vylúčenia tej možnosti, aby ku poraneniu mohlo dôjsť pádom alebo udrením sa o stenu. Napokon obžalovaný poukázal aj na zistenie pochybenia v procesnom postupe orgánov činných v trestnom konaní pred výsluchom svedkov, u ktorých si nemali splniť povinnosť vyžadovanú v ustanovení § 132 ods. 1 Tr. poriadku, a teda neboli dopytovaní na ich pomer k prerokovávanej veci ako aj k stranám, ako ani na iné okolnosti potrebné na zistenie ich nezaujatosti a hodnovernosti ich výpovedí. Vzhľadom na uvedené preto navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne navrhol, aby vyhlásil rozsudok, ktorým uzná obžalovaného za nevinného a oslobodí ho spod obžaloby.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, pritom prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil, preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich

plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a o druhu a výmery trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolačný súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného, a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

V tejto súvislosti je potom potrebné zdôrazniť, že podstatný obsah odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už predniesol v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa s ktorými sa vyčerpávajúci spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj odvolací súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného J. X..

V prvom rade je teda potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V tejto súvislosti sa najskôr krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti zameril na obžalovaným vytýkané zásadné procesné vady prípravného konania.

Je pravdou, že uznesenie o vznesení obvinenia, ako to vyplýva z obsahu vyšetrovacieho spisu, nebolo doručené do vlastných rúk obžalovanému, avšak pred samotným výsluchom v procesnom postavení obvineného potvrdil, že prevzal dňa 05.05.2016 na č.l. 34 osobne uvedené uznesenie od svojho otca W. X. a pred samotným výsluchom sa mal možnosť s jeho obsahom oboznámiť. Vyjadril tiež, že s týmto uznesením nesúhlasí, no súčasne sťažnosť si nepodáva - na záver výsluchu po poučení na č.l. 35 uviedol, že sa nechce zúčastniť žiadnych úkonov a tiež bol poučený k možnosti sa oboznámiť s výsledkami vyšetrovania, k čomu sa nevyjadril.

Súčasne z obsahu vyšetrovacieho spisu vyplýva, že obvinenému boli v priebehu prípravného konania doručované upovedomenia o mieste a čase (napriek jeho predchádzajúcemu vyjadreniu, že sa nechce zúčastňovať týchto úkonov), kedy budú vykonané úkony vyšetrovania - výsluchy svedkov či znalca, ktorých sa v súlade so svojím pôvodným vyjadrením nezúčastnil..

Z hľadiska takéhoto postoja obžalovaného k úkonom vyšetrovania a jeho právu brániť sa proti skutočnostiam mu kladeným za vinu a dôkazom o nich - byť účastný na vyšetrovaní, či už sám alebo prostredníctvom obhajcu (o čom bol tiež pred výsluchom riadne poučený), je potrebné hodnotiť aj zistenie zodpovedajúce tvrdeniu obžalovaného v odvolacích námietkach, že na doručenke o upovedomení termínu oboznámenia sa s výsledkami vyšetrovania nie je uvedený dátum jeho prevzatia obžalovaným, čo podľa obhajoby malo vyvolať pochybnosti o jeho reálnej možnosti - pred výsluchom byť oboznámený o skutočnostiach ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

V kontexte uvedeného je potom potrebné hodnotiť aj následné správanie sa obžalovaného v konaní pred súdom pri uplatňovaní svojho práva na obhajobu, keď po doručení trestného rozkazu využil svoje právo a podal proti nemu odpor a už prostredníctvom zvoleného obhajcu sa nechal v konaní zastupovať a v plnom rozsahu tak realizoval právo na obhajobu. Ani pri podaní odporu a po prednese obžaloby na hlavnom pojednávaní konanom dňa 30.01.2017, vrátane vyjadrenia obhajcu po prednese obžaloby prokurátorom, tieto skutočnosti o porušení práva na obhajobu, jednak nedoručením uznesenia o vznesení obvinenia do vlastných rúk a súčasne nepreukázaním riadneho a včasného upovedomenia obžalovaného o úkone preštudovania vyšetrovacieho spisu - na tieto vady prípravného konania nepoukázal (nenamietal ich). Práve naopak, aktívne sa hlavného pojednávania zúčastňoval, najmä prostredníctvom obhajcu, podával návrhy na vypočutie svedkov ako aj znalca, mal možnosť vypovedať, bol účastný výsluchov svedkov a znalca, mal možnosť klásť otázky, čo prostredníctvom obhajcu aj aktívne využil. Jeho hodnotenie dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní z hľadiska preukázania jeho viny, sa tiež prenieslo do záverečnej reči, ako aj jeho obhajcu, kde podstatný obsah tejto

argumentácie sa potom preniesol aj do odvolania. No ani v tomto štádiu trestného konania nenamietal opísané vady konania a začal ich namietat až v rámci odvolacieho konania.

Takýto prístup obžalovaného nie je možné považovať za aktívny, pri uplatňovaní svojho - Trestným poriadkom, Ústavou SR či v Dohovorom - garantovaného práv na obhajobu, z hľadiska namietaných väd prípravného konania, keď najsamprv v podstate ignoruje prípravné konanie (vyšetrovanie) v jeho trestnej veci a následne potom akceptuje bez námietok dokazovanie na hlavnom pojednávaní pri plnom (aktívnom) uplatnení práv na obhajobu.

V tejto súvislosti krajský súd podotýka, že právo praje bdelym - ktorí aktívne v každom štádiu konania si svoje práva uplatňujú a domáhajú sa ich a nie ako to bolo v posudzovanom prípade obžalovaného, aj vzhľadom na predchádzajúci opis jeho správania sa v rámci dokazovania v jeho trestnej veci.

Príkladom v nadväznosti na uvedené krajský súd poukazuje aj na (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 8. 11. 2011, sp. zn. 1Sžr/38/2011) - Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení.

Napokon, z pohľadu doposiaľ uvedeného, krajský súd po posúdení zákonnosti postupu okresného súdu pri vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní nezistil závažné procesné pochybenia a to najmä práva na obhajobu obžalovaného, čo okrem obžalovaným vytknutých väd týkajúcich sa postupu orgánov činných v trestnom konaní, v prípravnom konaní, ani sám obžalovaný v rámci obhajoby nenamietal a to vrátane rozsahu vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Pokiaľ v odvolacích námietkach obžalovaný poukázal na zásadné rozpory vo výpovediach svedkov poškodeného P. W. a svedkov H. W., L. I. a svedkyne U. H., tieto je potrebné v rozsahu, ako ich opísal, priznať.

Rovnako je však potrebné konštatovať, že tieto rozpory vo výpovediach menovaných svedkov, ktoré pomenoval obžalovaný ako "zásadné" a to do takej miery, že okrem časti ich výpovedí - urobil to on a urobil to tak, že ho udrél - sa v ďalšej časti (časťach) výpovedí týkajúcich sa skutkového deja tak rozchádzajú a protirečia si a do takej miery, že v danom prípade reálne existujú pochybnosti o tom, či sa trestného činu vôbec dopustil obžalovaný a či nedošlo k zámene osôb - nie je možné podľa krajského súdu, považovať za výpovede, obsah ktorých by spochybňoval ich pravdivosť z hľadiska podstatných skutkových okolností, rozhodných pre ustálenie skutkového deja a jeho právneho posúdenia.

Výpovede menovaných svedkov, včítane poškodeného, je potrebné hodnotiť totižto v kontexte všetkých produkovaných dôkazov, ako v prípravnom konaní tak na hlavnom pojednávaní, a to aj z hľadiska plynutia času, keďže menovaní svedkovia vypovedali na hlavnom pojednávaní k veci cca 1 rok, resp. 1 rok aj 2 mesiace po samotnom skutku.

Je pochopiteľné a prirodzené, že svedok si v dôsledku zabúdania spojeného s plynutím času asi nebude pamätať na všetky detaily prejednávanej veci a to nielen časového charakteru, ale aj z hľadiska okolností prípadu. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane, aj s väčším časovým odstupom, popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi. Naopak, práve skutočnosť, pokiaľ by svedok absolútne, opakovane, zhodne aj s väčším časovým odstupom, priebeh sporných udalostí popisoval zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času.

Z tohto pohľadu potom aj krajský súd odlišnosti vo výpovediach poškodeného a svedkov hodnotil len ako dôsledok plynutia času a prirodzenej neschopnosti človeka zapamätať si každý jeden detail a okamih útoku na jeho osobu, jeho časovú postupnosť a to aj (okrem plynutia času) v dôsledku strachu, rozrušenia či stresu.

Opierajúc sa o túto argumentáciu potom krajský súd nezistil vo výpovedi svedka poškodeného P. W. a svedkov H. W., L. I. a svedkyne U. H. také zásadné rozpory o priebehu útoku obžalovaného na poškodeného - miesta, kde ho mal napadnúť, ako ho mal napadnúť a kde ho mal zasiahnuť, ktorú časť tela a ako sa mal po útoku správať poškodený a ako obžalovaný a napokon taktiež o spôsobenom následku (zlomeninu nosových kostí, že mal krváčať z nosa), aby tieto nemohli byť podkladom pre záver, že páchatelom žalovaného skutku je práve obžalovaný (tento záver nie je v rozpore ani so skutočnosťami plynúcimi z úplne prvotných vyjadrení menovaných svedkov po samotnom skutku vrátane poškodeného, ktoré sú obsiahnuté v zázname o podaní vysvetlenia k incidentu medzi obžalovaným a poškodeným a to na č.l. 9, 13, 15, 16).

Na druhej strane, ak by mal krajský súd použiť spôsob hodnotenia dôkazov obžalovaným (do najmenších detailov) - výpovedí svedkov V. a Z., ktorí vypovedali v prospech obžalovaného a svojimi výpoveďami potvrdili tvrdenia obžalovaného, že poškodeného nenapadol, bez pochybností by boli zistené „zásadné„ rozpory aj vo výpovediach týchto svedkov, ktoré taktiež neboli na hlavnom pojednávaní vysvetlené tak, ako to aj správne hodnotí okresný súd.

Hlavne je potrebné prihliadať na postoj menovaných svedkov k prejednávaniu skutku od začiatku, kedy mali možnosť sa k nemu vyjadriť - svedok Z. v rámci úradného záznamu na č.l. 12 uviedol, že nič si nepamätá, bol opitý, nevie sa ani vyjadriť k tomu, čo sa stalo. V prípravnom konaní dokonca uviedol, že po celý čas nesledoval vestibul a až na hlavnom pojednávaní pridal úsudok, že podľa neho, za tak krátky čas, keď nesledoval vestibul (chodbu), asi nemohol obžalovaný stihnúť napadnúť poškodeného a vrátiť sa späť k nim. Rovnako tak aj svedok P. V. dokonca sa odmietol vôbec nejakého úkonu v prípravnom konaní zúčastniť, keďže si nič nepamätá, bol opitý a nič nevidel. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20.04.2018 si spomenul po cca viac ako 2 rokov, ako bol celý večer s obžalovaným a spolu s ním vyšiel z baru na chodbu a prišiel až k Z., čo je však v rozpore s tvrdením obžalovaného, ktorý nespomínal, aby s ním bol celý večer (so Z.), ale keď vyšiel (sám) z baru do priestorov vestibulu (chodbu), tak pri východe z vestibulu von z budovy zbadal V. a Z. a pristavil sa pri nich. Napokon krajský súd pri hodnotení výpovede svedka T. N. a O. W. zistil, že časť, v ktorej mal vyslovene odpovedať na kapióznou otázkou obhajcu (navádzajúcu), mal si spomenúť, že poškodený sa počas telefonátu mal vyjadriť, že „jemu to je jedno, kto to zrobil, ale X. pôjde do piče“, čo malo zapadať do úvahy, že poškodený ani nemal si byť istý, kto ho vlastne napadol, pričom na odpoveď svedka na takto formulovanú otázku, súd by nemal ani nemôže prihliadať. Napokon ani jeden zo svedkov (V. a Z.) nepotvrdili vyjadrenie obžalovaného, že keď vyšiel von z budovy na ulicu, tak ešte za ním stihol dobehnúť poškodený s tým, že kam odchádza, že ho napadol, a preto príde polícia.

Napokon zo záverov znaleckého posudku MUDr. L. ako aj z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že ako najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku diagnostikovaných zranení u poškodeného tak, ako opísal svoje napadnutie obžalovaným je - úder päťou do tváre.

Za danej situácie pri zhodnotení takto opísaných dôkazov a skutočností z nich plynúcich preto krajský súd uzatvára, že v danom prípade, bez rozumných pochybností, je možné ustáliť, že skutok sa stal, že je trestným činom, a že páchatelom tohto skutku je obžalovaný.

Preto správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj správna právna kvalifikácia konania obžalovaného a to z dôvodov a právnych úvah, ako sú prezentované odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, a teda, že obžalovaný sa dopustil jednak prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, keďže sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že napadol iného a súčasne v jednočinnom súbehu aj prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, keďže inému úmyselne ublížil na zdraví.

Hore opísaným postupom si okresný súd, podľa názoru krajského súdu, splnil povinnosť vykonané dôkazy vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, v celom ich súhrne (úplne), v súlade s pravidlami stanovenými pri hodnotení dôkazov bez toho, aby hodnotil dôkazy produkované len v neprospech obžalovaného ako to v rámci dokazovania namietal samotný obžalovaný.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v prospech obžalovaného.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatelia a jeho pomery, možnosti jeho nápravy majúce na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov ako aj morálne odsúdenie páchatelia spoločnosťou. Prihliadal tiež na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatelia tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd následne správne určil trestnú sadzbu postupom podľa § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zákona, keďže najsamprv správne vyhodnotil existenciu skutočností plynúcich z vykonaného dokazovania pre určenie existencie poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, a teda v prospech príťažujúcich okolností, keďže správne priznal obžalovanému jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, a teda, že obžalovaný spáchal viac trestných činov a súčasne si krajský súd osvojil aj argumentáciu okresného súdu v súvislosti s nepriznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, a teda, že obžalovaný nevedol riadny život pred spáchaním skutku mu kladeného za vinu v posudzovanej veci a to s prihliadnutím na jeho trestnoprávnu minulosť, aj keď sa na neho hľadí, ako keby odsúdený nebol, čo však nebráni záveru, že v minulosti sa dopustil protiprávneho konania a to v takej intenzite, že bol za to uznaný vinným zo spáchania úmyselného trestného činu a to v dvoch prípadoch a súčasne aj s prihliadnutím na jeho priestupkovú minulosť.

Rovnako správne okresný súd vyhodnotil aj pravidlá pre ukladanie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona, keďže trest sa ukladá podľa trestného činu z nich najprísnejšie trestného, a teda ukladal trest podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona.

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, určil správny druh trestu ako trest odňatia slobody, pričom trest uložený vo výmere 16 mesiacov (pri trestnej sadzbe po jej úprave 16 mesiacov - 3 roky) s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov, je podľa krajského súdu, trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného ako aj jeho osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

Ani v postupe okresného súdu, ktorým priznal poškodenej spoločnosti P. Z., poskytujúcej zdravotnú starostlivosť poškodenému P. W. a súčasne aj v tom čase zamestnávateľovi poškodeného T. P. U. keď im priznal nárok na náhradu škody, keďže tento si riadne už v prípravnom konaní uplatnili a následne tento ich návrh v súlade s procesným predpisom sa preniesol aj do dokazovania na hlavnom pojednávaní, nezistil krajský súd pochybenie, a preto aj z toho dôvodu, keďže považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné, postupom podľa § 319 Tr. poriadku toto ako také zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.